

δυντική και φέρουν εἰς τὰ πεπρα του τὴν εὐθύνην
μωνων τοῦ δαρος, σημαδολοποιεὶ ἐπίσης δημοσίες
τὴν νενδρὸν ὡς κοινωνικὸν δύναμαν, ἢ δὲ τὸν δρό-
δοντας αἱ γυναικῶν δύναμαν, ἢ δὲ τὸν δρό-
δοντας αἱ γυναικῶν δύναμαν τὸν οἰκογενειακὸν καὶ κο-
νυνικὸν δύναμαν. Οὐ τὸν δρόδοντας τὸν οἰκογενειακὸν καὶ κο-
νυνικὸν δύναμαν, τοῦς διατηνούντας τὸν οἰκογενειακὸν καὶ κο-
νυνικὸν δύναμαν. Οὐ τὸν δρόδοντας τὸν οἰκογενειακὸν καὶ κο-
νυνικὸν δύναμαν, τοῦς διατηνούντας τὸν οἰκογενειακὸν καὶ κο-
νυνικὸν δύναμαν. Οὐ τὸν δρόδοντας τὸν οἰκογενειακὸν καὶ κο-
νυνικὸν δύναμαν, τοῦς διατηνούντας τὸν οἰκογενειακὸν καὶ κο-
νυνικὸν δύναμαν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ

Οὐδὲν δὲ προσδιότερον εἰς τὸν θλασσοπότανὸν ἔν-
τεινονταν, οὐ γεννικῶς εἰς τὰ πεπρα τοῦ 'Ελλή-
νικοῦ ινεποτοῦντον ή μάρτυρα εἰδόνταν τὸν θανάτουν
τοῦ θημοδολοῦ προειδούντο, δὲ ηνανταράντων νῦ
γράψῃ περὶ αὐτοῦ, οὐδὲν δὲ ἀφειχθέσθαι εἴδετο
τοῦ πατέρος δὲ διερεγέσθαι νῦ παραμυθίσθαι δὲ
ἐπειργόταντον φιλοσοφικῶν τὴν πάγκων ταύ-
την φιλοσοφίαν.

Λατού δια τοῦ θανάτου αὐτῷοι ἔβλαψαν ἄγριο
δράσσων σύρεσιν καὶ ποιητήσουν, ἀντίο δραστο-
κράτης γένουν, καὶ ίθες ἀντίο κράτος καὶ
εὐτύχειας, δότις καὶ ὁδὸντος καὶ ὁδομάτης
καὶ ὁδὸντος μέλος καὶ ὁδὸντος μέλος τοῦ
τοῦ φίλου.

Ἀποτέλεσται καὶ αὐτὸς εἰς τὸν παρακράτον τοῦ 'Απει-
ρου γέγκανταν οὐ διανοιασθή, μαρτυρῆσιν κατάκοπος
μὲν δυστὸν ἀπορρίψει τὸν βαρύτερον πανοργάλιν
τοῦ, οὐ τὸν φιλοπόντον καὶ ἀγνότον τὸν πανοκυ-
μάντον τοῦτον. 'Αποτέλεσται εἰς τὸν γλυκονθήν τοῦ αἰ-
όρεος ταῦταν τὸν λανθανόδην τοῦ δια-
δικτονού τῆς Διανοιαστοῦ παντον, εἰς τὸν
δαντύδον καὶ γλυκαρέο δρόσους; διου τὸν Τρίτε-
νας πάλαιστρας εἰς τὸν ἀκμαντον, τὸν διαπο-
λούντον οἱ ἀγγεῖοι, καὶ διου τὸν θεωτικὸν πλάκα-
δοκτον κατατύλαιει χωρίστον τοῖν τοῦ τοῦ

θεοῦ τὸν διαδεσπόζοντα δύλειον! 'Εβδομάδον δὲ
εξαντλούμενον σιντερόφρονος απομνησθεῖν εν τῇ
δόνην τοῦ θωματοῦ θάλουν, δότις δημητρίους ἀπο-
δινετος βαρύτρος καὶ πικρότρος καὶ μετὰ βαθύ-
τροφού θάλους, βλέποντες ἑδείστοντας θυσιώμεροι
τοὺς ἀνδρεῖς πύρινον τοὺς θιασηρεῖς, οὔτενος, ἐπα-

ἷεν κατέρρεστας τὸν ὑφάλινον αὐτὸν κοινωνικὴν
μαρτυρίαν, εἰσὶν τοσοῦ δημος ὡς ἡδροὶ τοπαγηγές
διαδηγόντες καὶ καθοδηγόδες τὸν κακηπτὸν πο-
ραντας μὲν!

Τῇ σύγενεστάτῃ χίρρῳ τοῦ πολεμέοντον νεκροῦ,
τῆς τοσούτης τοῦτον τὸν πόλει πήματος κέκτηται
συμπατειαί, ἀπεισένθηστε τὸ βοστάτη τὸν
οὐλαντικόντα πεντερόμενον μετὸν συνεργάτην διηνο-
σύνης ή αἰθογεια γαλάνην, τῆς λανιζεῖσθαι τὰς δυ-
καλάς αὐτῆς τὸν προσφίλει μετασύντατη ἐπιχειρή-
σην τῆς βαριαλογούσην ψυχῆς της παραμυθόδεσσα τὴν
θύλην της.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΚΥΤΤΡΑΙΚΕΔΑ

-343-

— Εἰς τὸν θιραρόδρεμον, δότις μετερρυχόδειν
ζόει, θνο καὶ δέθεις τὸν κ.κ. Ν., οἱ όντοι καὶ
ἀντοργάνων πολέ.

— Τὶ δυτικυγιά ἡ καὶ μιτιαὶ οἱ φόδοι τῶν ἐπι-
θετῶντων;

— 'Οἰστελάς' ὁ θεῖος τῶν ἐξηλάστη τῆς φοιτερῆς
σπουδῆς οἶδος καὶ δέλασθε!

— Ή μικρὸς Μαρίκα παναπτερεῖ ἀτενίς τὴν ἐπι-
θετῶνταν;

— Τι με κυττάζεις, μικρὸς μοῦ;

— Νά, οἱ παρὰ μετερρυχόδειν, δέστοι φοδεῖαι λαοτες τὰ
οὖτες τούς δογκύμην, δέστοι φοδεῖαι λαοτες τὰ
οὖτες πλέστην. Μά την τάρα ποδὸς εἰδότα διηνό-
θησθαι.

— Τί ξενὸς ένοντον τοῦ κ. Χ.;

— Με οὐρέος βαρύτροντας γά τὸν ὄντομαστον γέρα-
τεντον.

— Έχει δόκιον. Ήμιμοροδεῖ τὰ οὖτε τὸ εἰπη
τούλαστον μετά 10 ή 12 ἑτα.

— Τί εἶδεν ένοδοσελοῦ;

— Έγει τὸ δεκατόμηνον καὶ καιρούδαιον δὲι οὐδεὶς
τὸν πεπλάτον μον παρεπονεῖτο ποτε διὰ τὴν ἴρ-
γανούς μου.

— Αλλα δὲ διπλαγέλμα δύστε!

— Καρδια νεκροκρδόσατον... διψή γά μες κρα-
δομεῖστο!

— Οὐ τύλις οἰλανταρού πονιτάθιστο;

— Γαλαζ, Χαρδή ποεις χάν ἀρ. 6-7, ἀπέναντι Κοσταρέτη.

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΙΟΝ

Ἐν Κων(ι)πόλει 10 Μαρτίου 1903

ΑΡΙΘ. 31

Ἐπιτυχίαν παρασημοτικού της Κορνηλίας Δ. Πρεβεζιώτου και Εμμ. Τ. Ταδανιόπης

† ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ †

Οὐ παδούροι τὸς Χάρτεας
ταῖς Μοίσιες συγκατομηγόδες
κηλοταραν συνηγγάρατα.

Ερρ. Ηρ. Μαν. Σε. 673—5.

Διαρίνεις θυμοτούρον τὴν κατοικητὴν πραματείαν τοῦ
τοῦ Φανερώπολεως λατρεύος Ιατροῦ κ. Ν. Φωτιάσηλην πρα-
ματείαν τοῦ γνωστὸν θηρίον τοῦ Ηλείας, τὸ ἀπαγορευτικὸν
θηλούντα κατὰ τὸν θραζύντων εἰς τὰ σινοπικά
μαρτυρολογία τῆς πρωτεύουσας Μοναστηρίου ήμων
συμπολείων. Μονάρχης σεπτὸς ἐκμέσθ τῶν πολ-
λῶν καὶ ποιηλῶν Αθηνῶν ἀρχαὶ λαγκαλῶν καὶ μερμύνων
τοῦ τῆς κρατικῶν τοῦ Κοινωνίστην τοῦ τοῦ
κράτους δικασμάνων, τῆς ζεντερίου καὶ ζεντόφρωνος τῶν τοῦ

περι Αλαρούσιον

-344-

Τὸ περι Αλαρούσιον θῆμα κατόπιν καὶ
τετραμένον, ὥπερ πολλάκις ἐμοὶ πολλῷ
συρράτηρι ή τε τῇ Επερίη καὶ θητεύθηκε οὐ πολύτιμη

λείπτως φροντίζων περὶ τῆς ὑγείας, εὐημερίας καὶ εὐτυχίας τῶν πιστῶν Αὐτοῦ ὑπηκόων, δἰδών ἀει-
ποτε διαταγής δικασθῆναι τοῖς πάσῃ θυσίᾳ περιστέλλωνται
τὰ σπέρματα τῶν διαφόρων μεταδοτικῶν νοση-
μάτων καὶ περιφρουρῆται ἡ ὑγεία τοῦ λαοῦ Του,
δικασθεῖσανται ἐν τε τοῖς ἔφαμίλλοις πρὸς
τὰ διάφορα ἐν Εὐρώπῃ νοσοκομεῖκ τοιούτοις τῆς
πρωτευόσης καὶ ἔξωθε τὰ τελειότερα θεραπευ-
τικὰ συστήματα, φειδόρεγος τοῦ ὑψίστου συν-
φέροντος τοῦ μέλλοντος τῆς ὑγείας τοῦ σεπτοῦ
Αὐτοῦ λαοῦ, ἀνεμέτρησε δι' ὄμματος ὁ δυνατός
καὶ πατρικοῦ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου καὶ ηὐδό-
κησε νὰ δικτάξῃ μίστον τελεσφόρον τῆς ἀποσθή-
σεώς του. Κύριος ὁ Θεός φυλάττοι Αὐτὸν
ἐν ὑγείᾳ καὶ ἀμεταπτώτῳ εἴτεχνίᾳ ὑπὸ
τὴν σκέπην Αὐτοῦ. Ἀμήν.

Τί ονομάζειν λέγοντες ἀλκοολισμός;

Ἡ λίξις αὐτὴ σύνθετος οὖσα ἐκ τοῦ alcool =
οινόπνευμα, σημαίνει τὰς διαφρόους ὁξεῖς; ἢ χρ-
νιας παθολογικάς ἐκδηλώσεις, αἵτινες ἀναφένον-
ται εἰς τοὺς ποιοῦντας κατάχρησιν τῶν οἰνοπνευ-
ματωδῶν ποτῶν.

Δέν θὰ κατέλθωμεν εἰς λεπτομερῆ περιγραφήν τῶν διεφύον τοντονεψικατωδῶν ποτῶν, ἀτινα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἡττον γκωστά δύειν τυγχάνουσι καὶ ὡν τὴν βέσιν ἀποτελεῖ τὸ οινόπνευμα, [ὅπερ διακρίνεται α')] εἰς τὸ ἄκρατον ἡ ἀνυδρον, Ε') εἰς τὸ πεκχαθαρμένον, ὅπερ ἔχει 70 o]ο οἶνον, καὶ γ') εἰς τὸ οβζιμόν οινόπνευμα, κοινῶς ρωκήν, ὅπερ ἔχει 20—30 o]ο, ὅπερ προκύπτει ἐξ οὐσίᾳ, περιγουσσι ζάχαρην, εἴτε ἔτοιμον καὶ προκατεργασμένον, εἴτε ἀρτισύστατον καὶ προελθόν ἐκ μεταμορφώσεως ἀμυλωδῶν ούσιῶν ἐμβληθώσιν εἰς ζύμωσιν διαλυθεῖσκι προηρουμένως ἐν ὑδατι καὶ ἔκτεθεῖσαι εἰς θερικορρεσίαν 20—22ο ἐπὶ παρουσίᾳ ἀέρος καὶ τίνος φυράματος, δηλ. σώματος ὄργανικοῦ ἀλκωτούχου, ὅπερ ύπο εύνοικάς περιστάσεις ἔχει τὴν ίκανότητα διὰ μόνης τῆς παρουσίας του νὰ ἔκτελῃ ἀποσυνθέσεις ὥρισμένων ὄργανικῶν ούσιῶν: 'Η λέξις alcohol, ἔξ ης ὡς ἀλκοολισμός ὑπὸ τὴν ἔννοιαν καθ' ἣν ἔκλαμβάνεται σήμερον εἶναι πρόσφατος — εἶναι λέξις ἀραβική σύνθετος ἐκ τοῦ λευκήση αὐτὸν καὶ ἐμπνεύση ἀποστροφὴν τοὺς Σπαρτιάτας, πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν οινοπνευματωδῶν ποτῶν διέτασσε νὰ περέχωνται αὐτοὶ; πρὸς θέαν εἴλωτες μέθυσοι, τοῦθ' ὅπερ ἐπέφερε καλὰ ἀποτελέσματα. 'Ενῷ σήμερον ἐν αὐτῷ τῷ 20ῳ αἰῶνι οὐ μόνον ἔξασθούσαι οἰκειοθελῶς μεθυσκόμενοι πλείσται, ἀλλὰ καὶ ἡ θέα αὐτῶν καὶ αἱ κκουγίαι καὶ οἱ ὄνειδισμοὶ καὶ αἱ διάφοροι παθήσεις ὑφ' ὧν κατατρύχονται, πρὸς τοὺς λοιποὺς καὶ δὴ τοὺς νεωτέρους οὐδεμίκιν ισχὺν ἔχουσι· ὁ δὲ ἀλκοολισμός καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ὄλεθρα ἀποτελέσματα διὰ τὰς κοινωνίες καὶ τὰ ἀτομα, μολονότι οὐ παύονται ἀδικλείπτως καὶ αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ ἀγτιπρόσωποι τῶν ἐπιστημῶν καὶ οἱ μεγάλοι κοινωνολόγοι νὰ εἶναι κήρυκες διεπρύσιοι τῶν μεγάλων καὶ ἀνυπολογίστων καταστροφῶν τῆς ἀγροτικήτητος, ὁ ἀλκοολισμός λέγομεν, ἡ νέα κύτη μάστιξ τῆς κοινωνίας, εἶναι πάντοτε ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει, εἶναι πάντοτε τὸ φλέγον ζήτημα τῆς ἡμέρας.

Ἐρθρου τοῦ ἀρα. al καὶ τοῦ cool, ἡτις σημαίνει τὸ λεπτόν ή νεωτέρα αὐτῆς ἔννοια προηλθεν ἐκ

τοῦ μεγάλου χημικοῦ Lavoisier, οὗτος ἀπεκάλεσεν οὕτω τὸ προϊὸν τῆς ἀποστάξεως σακχαρῶδῶν ύλῶν ὑποστασῶν τὴν ζύμωσιν — οὗτον διὰ τὴν λέξιν alcoholisme—ἀλκοολισμός, τοῦτο ἐθνικούργηθη τῷ 1849 ὑπὸ τοῦ Magnus-Huss καὶ ἔκτοτε ἐμελεῖν εἰς τὴν κοινὴν γρᾶσιν.

'Αλλ' ἔξαν ή λέξις είναι συχετικῶς νέχ., αἱ ἐκ-
θηλώσεις τοῦ ἀλκωολισμοῦ είναι ἀρχιβάτται, τό-
σον ἀρχαῖκι, ὡστε γάνονται οὕτως εἰπεῖν εἰς τὰ
πκότη τῶν παρφηγμένων χρόνων· είναι σύγχρονοι
μὲ τὴν ἐφεύρεσιν τῶν διαφόρων οἰνοπνευματωδῶν
ποτῶν, ὡς δυστυχῶς τὸν πρῶτον ἐφευρέτην δὲν
διμεσωσεν ἡμῖν η̄ Iστορίη. Ἐξαν δὲ θεωρηθῆ ὡς
τοιεῦτος ὁ μός τοῦ Διός καὶ τῆς Σεμέλης Βάζης,
δέον νά̄ ὑμελογήσωμεν δτε ὑπῆρξε θεός πολὺν κα-
κούργος.

"Ινα μὴ ἀνυπέρβαμεν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Κρατικού σημείου, ἐνῷ τὰ κατὰ τὸν Νώε περίγονοιν δικαιάωμα τοῦτο, θὲν περιερισθώμεν εἰς τὸ νῦν ἀναφέρωμεν ὅτι οἱ Ἑλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἔγνωρίζον καλῶς τὸν ἀλκοολισμὸν. Ἐν Σπάρτη κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὁ ἀλκοολισμὸς ἦτο τότεν διαδεδομένος, ὥστε ὁ Λυκούργος διὰ νὰ καταπολεμήσῃ αὐτὸν καὶ ἐμπενύσῃ ἀποστροφὴν τοὺς Σπαρτιάτας πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποσῶν διέτασσε νὰ παρέχωνται αὐτοῖς πρὸς θέλεν εἶλωτες μέθυστοι, τοῦθ' ὅπερ ἐπέφερε καλῶς ἀποτελέσματα. Ἐνῷ σήμερον ἐν αὐτῷ τῷ 20ῷ κιῶντι οὐ μόνον ἔξκαλουσθῆσαι οἰκειοθελῶς μεθυσκόμενοι πλείστοι, ἀλλὰ καὶ ἡ θέση αὐτῶν καὶ οἱ κακούγια καὶ οἱ ὄνειδισμοὶ καὶ αἱ διάφοροι παθήσεις ὑφ' ὃν κατατρύχονται, πρὸς τοὺς λοιποὺς καὶ δὴ τοὺς νεωτέρους οὐδεμίαν ἴσχυν ἔχουσι· ὁ δὲ ἀλκοολισμὸς καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ὄλεθρα ἀποτελέσματα διὰ τὰς κοινωνίας καὶ τὰ ἀτομα, μολονότι οὐ παύονται ἀδικλείπτως καὶ αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ ἀγιτιρόσωποι τῶν ἐπιστημῶν καὶ οἱ μεγάλοι κοινωνολόγοι νὰ είναι κήρυκες διεπρύσιοι τῶν μεγάλων καὶ ἀνυπολογίστων καταστροφῶν τῆς ἀγυρωπότητος, ὁ ἀλκοολισμὸς λέγομεν, η νέα κῦτη μάστιξ τῆς κοινωνίας, εἴναι πάντοτε ἐν τῇ ήμεροις διατάξει, είναι πάντοτε τὸ φλέγον ζήτημα τῆς ἡμέρας.

χρήσεως τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ὥστε διὰ
νῦμου αὐτηροῦ ἐτιμώρει τοὺς πωλητὰς οἴνου ἀ-
κράτου. Οἵτις ἀντίθεσις τῶν ἀνθρωπίνων νόμων!
στῆμερον πανταχοῦ τῇ; Εὔρωπη; καταδιώκονται
οἱ πωλητὲς οἴνου κεκρυμένου. Ἰσως ἡτο προτιμω-
τέρα ἡ ἀθιωτέρα ἡθικὴ τοῦ Σόλωνος ἀπὸ τὴν
σημερινὴν αὐτηροῦ.

'Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ρώμη ἡ γρῆσις τῶν οἰνοπνευ-
ματωδῶν ἦτο ἀπτγόρουμένη εἰς τὰς γυναικες·
τούτῳ δὲ δύο τινά σημαίνει: πρῶτον διδίτι οἱ ἄν-
δρες εἶχον περιττρόσι: ἐρ? ἔκυτὴν τὰ ὀλέθρια
ἀποτελέσματα αἴτῶν καὶ δεύτερον θτι ἀπὸ τῆς
ἔποχῆς ἥτη ἐκείνης ἀπήτουν περὰ τῶν γυναικῶν
ἀρέτας τεντ. 'Εκτενῶς καὶ λίαν χαριέντως διδά-
σκει ὁ Ὁράτιος τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας κατα-
χρῆσεις τῶν οἰνοπνευματωδῶν καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν
συνεπείσεις. 'Επιπλον καὶ κατὰ τὸν μεστκίων ό ἀλ-
κοολισμὸς ἔκαψε θυμῶπιν μεγάλην.

"Οτον διὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους είναι περιτ-
τὸν καὶ αὖθις νὰ ἐπικεντρώμεν ὅτι διατελεῖ ὡν
μάστιξ κονωνικὴ, σύντονον ἔστιτο τῶν κυνηρή-
τεων, τῶν ἐπιστημόνων κλπ. προκαλοῦσα τὴν
προσοχὴν. Πολιτικές τις τῆς Ἀγγλίας ἐλε-
γε πρὸ τινων ἐτῶν ὅτι τὸ οἰνόπνευμα ἐπὶ
τῶν ἡμερῶν μας ἀριθμεῖ πλείονα θύματα τῶν
τριῶν ἱστορικῶν μάστιγων, τοῦ λιμφῆ, τοῦ λοι-
μοῦ ή πενιόλους καὶ τοῦ πολέμου. Δεκτέ-
ζει πλέον η ὁ λιμός καὶ η πενιόλη, φονεύει
πλείους η ὁ πόλεμος· κάπενει κατί τι περισσότε-
ρον τοῦ φονεύειν ἀτιμάζει. Καὶ προσέθετεν ὅτι ὁ
λιμός δύναται τις νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ ἐκλείψῃ χά-
ρις εἰς τὰς προνόδους τῆς γεωγράφης καὶ τὴν ἀνά-
πτυξιν τῶν μέσων τῆς συγκριτικῆς· η πενιόλη
θέλει ἡ ττηθῆ ὑπὸ τῶν μέσων τῆς ἐπιστήμης, ὁ
δὲ πόλεμος είναι μάστιξ δικλείπουσα, ἔχουσα καὶ
τοῦτο τὸ κκλὸν ὅτι ἔνδεικνύει ἥρωας λκούς τινας
καὶ ἄτομα. Ἐνῷ ὁ ἀλκοολισμός είναι κακὸν συνε-
χές καὶ ταπεινωτικὸν ἄγακ, ὅπερ ὅλον προάγεται
καὶ ἔχει πλούτα.

Ἐξετάσωμεν ηδη τὰ κατέκ τὴν ἐπενέργειαν
ἐπί τοῦ ὄχραντισμοῦ τοῦ οἰνόπνευματος καὶ τῶν
ἕκ αὐτοῦ πκρεμφερῶν ποτῶν. Τὸ οἰνόπνευμα εἰ-
ναι, ὡς γνωστόν, ὅγρόν εὐεξάτμιστον ἀν ἔλθῃ εἰς
πειρήν μετὰ τοῦ δέρματος προκαλεῖ ἐνεκα τῆς
παχείας αὐτοῦ ἔχτισεως καὶ ἀφαρέσεως θερμό-

μιών και συστώρευσιν βλένης πολλής εἰς τοὺς θρόγγους, πελιδνήν ἡ γαιδχρουν τὴν δῆμον ἔχων, τοὺς ὄρθαλμούς ἐνεπένους, τὸ δέρμα ψυγρόν, τοὺς σφιγμούς μικρούς και θραδεῖς και τούς σφιγκτῆς περιεψένους μέχρις ἀκουσίας κενώσεως οὐρῶν και ἀποκάνων. Ἡ ἀριστοτεχνική αὕτη εἰκὼν τοῦ μιθόδου εἰναι εἰλημψένη ἐκ τοῦ περιπύστου συγγράμματος; τοῦ σορῆς ἀεμνήστου καθηγητοῦ Ἀφεντούλη, ὅστις συγχρόνως περικατιών λέγει ὅτι διὰ τοῦ οἰνοπνεύματος οἱ στόμαχοι τῶν πενήτων και τῶν πτωχῶν διεγέρινται εἰς συντονωτέρην ἔκρισιν και περισταλτικήν κίνησιν, ὃν ξέχουσιν ἀνάγκην οὗτοι δπως κατεργασθῶσι τὰς φυτικὰς και δυσπέπτους τροφάς, ἃς εἰσάγουσιν εἰς αὔτους και συνιστά τὴν μετάξιν και λογικὴν χρῆσιν αὐτῶν.

Ἡ καὶ ἑζεῖς πόσις πολλοῦ οἰνοπνεύματος και τῶν λιπῶν φερωνύμων ποτῶν ἐπιφέρει, ὡς γνωστόν, εἰς τὸ σῶμα πολλὰς και βραχέις βλέβεις ἀνεπανορθώτους. Οἱ καταγραστὲς τῶν οἰνοπνεύματῶν ποτῶν και ἀλκοολικούς υπορέουσιν ἀπὸ χρήσιον κατέρρευσιν τοῦ πεπτικοῦ σωληνίους ἤτοι τοῦ στομάχου και τῶν ἐντέρων· ἔχουσι πάντοτε ἀνορεξίαν, ἔρυθρές συγγένειας, νάευτίας, πρωινάς και ἐμέτους· ἐν τῷ δὲ γνωρίζουσι καλῶς ὅτι ἀπατεῖ αὐτοὺς αἴ ἐνογκότες προδρύονται ἀπὸ τὴν μεγάλην κατάγρησιν τῶν οἰνοπνεύματωδῶν ποτῶν και ὅτι ἀριστὸν καὶ αὐτῶν φρέμακον εἰναι ἡ ἀπὸ αὐτῶν ἀπογῆ, τούναντίον ἐξακολουθοῦσι πίνοντες και ὑπερόπλιντες, φροντίζοντες συγχρόνως διὰ μέσων προσκαλέων νὰ θέρπευσωσι τὰ δεινά των. Οἱ φρεμακοποιοί ἔγουσι πολλοὺς τοιούτους πελάτας ὅχλοις, ιτινές συχνάτατα τριώσι, δι' ἐπιτέψεως των τὰ φρεμακέϊκ τῳ πρὸς πρωιθεσιν bicarbes de soude τῆς κοινῶς σόδας λεγομένης, ἥτις διδει πρωσωπινὴν ἀνακαύρισιν εἰς τινας εἰς αὐτῶν. Τὸ κακόν δὲν περιορίζεται ἐδῶ. Ως γνωστὸν περὶ τὸν στόμαχον κείται τὸ ἡπαρ (δηλ. τὸ μαύρο τὸ σηκτή), ὁ μέγιστος τῶν ἔδενων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος και τὸ μέγιστον τῶν ἐν τῇ κοιλίᾳ σπλάγχνων, διπερ οὐ μόνον ἐκκρίνει τὴν γολὴν σιμβαλλομένην τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐν τῷ λεπτῷ ἐντέρῳ τελουμένην πέψιν και ἀκμορράγιας. Ἐκ τῶν συνήθων ὀστάτως καρπῶν τοῦ ἀλκοολισμοῦ εἰναι αἱ μυοχαρδίτιδες, ἡ ἀθηρωμάτωσις τῶν ἀρτηρῶν και

διὰ τῶν γοληθόχων πόρων συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς ἀνωτέρω μοίρας τῶν ἐντέρων, εἰς ὃν ἔχεινται τὸ περιεχόμενον τοῦ στομάχου ἀφ' οὗ ὑποστῆται διεύσταξις ἐν αὐτῷ μεταβολής· και τὸ οἰνοπνευματικόν διὰ τῆς διεύσταξις τοῦ τούτου τοῦ στομάχου μετὰ τοῦ περιεχόμενος πολλάκις φέρεται εἰς αὐτοχειρίν. Ἐπέρχεται δὲ πολλάκις διέγερσις τοῦ ἔγκεφλου μετὰ ἀγύπτιας, ριθπταπού και τρόμου τῶν μελῶν και τοῦ σώματος ὅλου μετὰ φυταπάτων και ὑπερισθησιῶν παντοίων τῆς ὄρχεστρας, τῆς ἀκοῆς· και τῆς ἀφῆς· ἥτοι φυντάζονται οἱ ἀλκοολικοί διὰ βλέπονται ζώα μικρά, ἐρπετά, δρεπι, διτι ἀκούσουσιν ἦχους· και κρότους φοβερούς, διὰ ἀπτονται ἀρχηγῶν και γειρανομούσι βικίων· (τρομαδήν· περαρροσμήν!) Αἱ ἀνωτέρω περιγραφεσκι βλάβαι τῶν νεύρων τοῦ τε κεντρικοῦ και τοῦ περιφερικοῦ κυρτικοῦ συστήματος προέρχονται κατ' ἄλλους μὲν διότι τὸ οἰνόπνευμα ἐνέργει χημικοῖς κατὰ προτίθησιν ἐπὶ τῆς μυελίνης, κατ' ἄλλους δὲ διότι τὸ οἰνόπνευμα ὡς διαλύσιον πολλά τῶν λιπωτῶν στοιχείων διαρρήσει ἐν μέραι τὴν οὐσίαν τῶν νεύρων τὴν συστεγμένην ἐκ πολλῆς πιμελῆς· κατ' ἄλλους πάλιν διότι πηγών τὸ λεύκωμα κάθισται τὴν νευρικὴν οὐσίαν στεροτέραν και διεπιτηδειοτέραν πρὸς δράσιν.

Αἱ τὴλακτῆται ληπόν βλάβαι τῶν διαφόρων επιλάγγων, και αὐτοῦ ἐν συνίλφ τοῦ ὄργανουσιν ὑποσκάπτει βράχεως, τὰς δινάμεις τοῦ σώματος διὸ και ἡ γεννετήσιος ὄρμὴ καταστέλλεται και ἡ γονιμότης περιορίζεται ἡ ἀνακρείται και αὐτὰ δὲ τὰ τέκνα τῶν μεβίσων καθ' σταύται χοιραδικά, φυλατισθη και ἡλιθικ. Γίγνονται και αὐτὰ ἀλκοολικοί ἐνωρίτατα φερόμενα πρὸς τὸ πάθος τοῦ πίνειν προσβάλλονται ἰγκαίρως· ὑπὸ σωματικῆς και διανοητικῆς καταπτώσεως, εἰναι ἀτροφικά και νακόδη, συγκίνως ἄνοια, βλάκες, συγνότατα κατατρύχονται ὑπὸ ἐπιληφίας. Όστε οἱ ἀλκοολικοί δὲν καταστέρεσον μόνον τὸν ἔχυτόν των, ἀλλὰ γίνονται ἀφορμὴ ὅπως και οἱ ἔγχοντοι τῶν βισσανίζονται. Και ἐνταῦθη ἡ κληρονομικότης παιζει σπουδαιότατον ρόλον διὰ τοῦτο και ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων γρόνων πρὶν ἡ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐπιστημόνων καθορισθῶσι τὰ περὶ κληρονομικότης ἐπαρκῶς, οἱ κοινωνολόγοι ἐρίστων τὴν προτοχὴν τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τοῦ κινδύνου τούτου. Ἐν αὐτῇ ἀκμῇ τῇ ἀρχαιότητι τῶν ἀρτηρῶν και

δπως οἱ μέλλοντες εἰς γεννετήσιον διιδίαν νὰ προσέλθωσι σύγχρονοι ὁσιν ἀπηλλαγμένοι πάτης ἐπηρείας σύνοπνευμάτων. Τοικύται ἐν γίνει εἰναι αἱ βραχύταται συνέπειαι τῆς καταχρήσεως τῶν οἰνοπνευμάτωδῶν διὰ τοὺς ἀλκοολικούς, ὃν οἱ πλειστοι ὅμως δὲν προράγουσι νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὰς συνεπείας ταύτας τῆς δηλητηράσσων, ἀλλ' ἀποθνήσκουσι συγνότατα ἐξ διαφόρων νοσημάτων εἰς τῆς ζωτικότητος τοῦ ὄργανουσιν, ἥτις εἰναι ἀπόρροια τῆς ἀλκοολικούς εἰναι· τοιλὺ ζωτέρη. Πηλεὶς οἱ ιστροί, οἵτινες ὡς ἐκ τοῦ ἐπιγγέλματος μης εὑρισκόμεθα ἐκάστοτε εἰς ἀμειτον συνάρτειαν μετὰ διαφόρων ἀσθενῶν, ὃν γνωρίζουμεν πολλάκις τῆς ἑξεις και τὸ δημιουργικὸν ἔδαφος, γνωρίζουμεν πόσον ἀγήσυχοι διατελοῦμεν νοσηλεύοντες ἀσθενεῖς ἀλκοολικούς πέσονταις ἐξ πνευμονίας, τυραινόδης πυρετοῦ, ἐρυθρόπλακτος· εἰτε ἔλλης περιπληκτικῆς ὁτίς φύσεως.

(Ἀκελουθεῖ).

Ἐγ Φαραρί.

Ν. Φερμάνογλους ιστροί.

Παρακαλοῦνται οσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν λιμῶν καθυστεροῦσιν ἀχρις δρας τὸν συνδρομήν των διαλύσιον νοσηλεύοντες ἀσθενεῖς ἀλκοολικούς· διότι τὸ οἰνόπνευμα ὡς διαλύσιον πολλά τῶν λιπωτῶν στοιχείων διαρρήσει ἐν μέραι τὴν οὐσίαν τῶν νεύρων τὴν συστεγμένην ἐκ πολλῆς πιμελῆς· κατ' ἄλλους πάλιν διότι πηγών τὸ λεύκωμα κάθισται τὴν νευρικὴν οὐσίαν στεροτέραν και διεπιτηδειοτέραν πρὸς δράσιν.

ΑΠΟ ΤΑ «ΣΥΜΒΟΛΑ»

Σ τὴν ἀλλη.

Η ΓΤΝΑΙΚΑ
(ἢ κακή).

(Της la donna e mobile τοῦ μελοδράματος Rigoletto).

Σφίγγα αἰώνια,
γυναῖκα εἰσαι·
ἢ Λάμια εἰσαι
ἢ φοβερή.

Ρέει 'ς τὶς φλέβες σου
λύκαινας αἷμα·
τὸ μαῦρο φέυγα
σὺ τῶχεις βρεῖς.

'Εσù ἐγέννησες
τὴν μαύρην σκέψη,
πῶχει θεριέψει
καὶ τῷει τὴν γῆ.

Φλόγα θανάσιμη,
τῆς ἀμαρτίας
καὶ τῆς κακίας
εἶσαι πηγή.

Κακὸς ἀκατάβλητο,
ποῦ μᾶς βαραίνει
καὶ μᾶς πυκραίνει
κάθε στιγμή.

Γυναικα· θάλασσα·
τοῦ χάρου δέντρο·
τοῦ σκότους κέντρο
καὶ ή δρυμός.

Αἰώνια θύελλα·
σίφουνα λαύρα,
ποῦ κάνεις μαῦρα
τ' ἀλαζόνα.

Σὰν τὸ χεινόπωρο
καὶ σὺ μαραίνεις
καὶ μαῦρα ὑφαίνεις
σάβαν' ἀχνά.

Σὰν γύγτα, ἀγρια
μαγνάδια ἀπλόνεις
καὶ φαρμακόνεις
σὰν τὴν δχιά.

Πετοῦν τὰ μάτια σου
τὰ θλούσιμένα,
τὰ κοκκαλιμένα,
ἄλου φωτιά.

Βδέλλα τῆς κτίσεως,
τοῦ δόλου πνέμα,
ροφῆς τὸ αἷμα
σὺ τῆς ζωῆς.

Οἱ λόγοι, οἱ δροκοί σου
ἀπλάτι, πλάνη·
— μίσκιων τευθάνι
μαῦρος πνοῆς.

'Εσù ἐγέννησες
τὰ μαῦρα μίση·
σὺ ἔχεις σδύσει
τὸ φῶς τοῦ νοῦ.

Τ' ἀσχημό μόδινον
σὺ ἔχεις χύσει
τὸν θεία βρύσην
τοῦ ὀραίου, τ' ἄγνοι.

Κλεάνθης Α. Βασσαροδάκις.

ΑΝΑΞΙΜΕΝΗ II ΚΑΛΛΙΚΟΜΩΣ

Αἱ Ἀθήναι, ἐπανηγύριζον τὰ Μεγάλα Διονύσια—
είχον συγκαλέστε πλήθη ἔνειν ἐντὸς τῶν τειχῶν
τῆς πόλεως, ἐνθι ἀντεπροσωπεύοντα πάντες οἱ
δῆμοι Ἀττικῆς. Δωρεῖς δὲ καὶ Βοιωτοὶ καὶ Εὐ-
βοεῖς καὶ αἱ ἄλλαι φυλαὶ συμαστίζοντο ἐν μεγά-
λῃ συρροῇ ἐν τῇ ἀγορᾷ. Εἴκοτις χιλιάδες περίπου
πόλιτῶν, γυναικῶν, παιδῶν καὶ δούλων εἶχον
καταλάβει τὰς ἐδρας τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ
Διονύσου, τῷ παρὰ τὸ νέτειρον πρανές τῆς Ἀκρο-
πόλεως. Ἐδίδετο ἡ παράστασις τοῦ «Αἰαντος»
τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ κατ' ἔξογὴν προσφιλοῦ
τοῦς Ἀθηναίων ποιητοῦ καὶ εύνοομένου τῶν Πιε-
ρίδων θεράποντος. Η τραγικὴ τοῦ δράματος ἔξε-
λιξις, ἡ μεγαλοπερπῆς τῶν στίχων ρεῖ καὶ τῶν
ἡθοποιῶν ἡ ἀπεράκμιλλος τέχνη ἀνθημιλλῶντο
ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ πρὸς τὰς μαγείας τῆς πέρι-
φρεως. Οὐρανὸς διεισγένει, οὐρανὸς πρὸς κυκνοῦν
βελοῦδον, ἥλιος πορφυρὸς ἀντανακλῶν τὸ τρε-
μοσθόνιον φῶς του εἰς τὰ ὄδατα τῆς Σχλαινίου
καὶ περιλούων μὲ τὰς τελευταῖς δραπέτες; ἀ-
κτίνας του τὴν νῆσον τῆς Αἰγαίης, αὔρα ἡδέως
προσπνέουσα ἀπὸ τοῦ Φαληραιοῦ ἐπαγκένον τὴν
χαρὰν καὶ τὸν ἐνθευτιζομὸν λχοῦ φίσει θικσώτου
τοῦ ικλοῦ καὶ τοῦ ὠρείου. 'Αλλ' ἡ συγκίνησις ἡ
ἀκράτητο; τῶν θεατῶν ἔφικσεν εἰς τὸ ἐπακρον,
ὅποτε ὁ Αἴας, τοῦ Τελαμώνος ὁ ὠχύμερος οὐρά,
ἀγανακτήσει ἐπὶ τῇ προτάσει νὰ ἀποδεθῶσιν εἰς
τὸν Ὁδυσσέα τὰ δόλα τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ἀπο-
φασίσας νὰ τερματίσῃ τὸν βίον του μᾶλλον ἢ νὰ
ἀγαγθῇ τὸ ἀφρότητον ὄνειδος, ἀπηθύνηε τὸ

τὸν γχίρε εἰς τὸν ἥλιον τῆς μητρίδος του γῆς:
«Ω φῶς! ὃ λερὸν χῶμα τῆς Σαλαμίνος»,
ἀνέκραξεν ὁ Αἴας, ρίπτων τὸ τελευταῖον βλέμ-
μα εἰς τὸν κυκνοῦν οὐρανὸν καὶ τὰ γαλανὰ κύ-
ματα τὰ πέρκη εἰς τὸν ὄρβοντα θεμβωτικάτατα
προσψύκοντα τῆς οὐρανού ἀψίδας, «ὦ Ἀθῆναι,
ὦ τῆς νεότητός μου ποθητοὶ ἑταῖροι καὶ πο-
θειναὶ ἀναμνήσεις, καὶ ὑμεῖς πηγαί, ποταμοὶ
καὶ πεδιάδες τῆς Τρωάδος γῆς, αἵτινες μὲ διε-
θρέψατε, χαίρετε! Οὗτοι εἶναι οἱ τελευταῖοι
λάγοι, οὓς σᾶς ἀπευθύνει ὁ Αἴας». Εἶπε καὶ πε-
σών ἐπὶ τοῦ αἰχμηροῦ του ξίφους ἐξέπνευσεν ὁ
ἥρως μὲ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὴν Σα-
λαμίνα καὶ τὴν θάλασσαν. Ρίγος ψυχρὸν διέδρα
με πάσσας τὰς κερκίδας τοῦ ἀμφιθέατρου.

Οἱ γέροντες, αἱ γυναῖκες καὶ αἱ νεάνιδες ἐδά-
χρουν ἐκ συγκίνησεως. Μόνη ἡ Ἀναξιμένη ἡ ἔξον
θοπλόκαιμος, ἡ ὥραία ὡς ἡ Ἀφροδίτη καὶ συνετή
ώς ἡ Παλλάξ, ἐφρίνετο ἡτάραχος καὶ μειδιώτις
ἐκάθητο παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ πατέρος της Φιλέ-
του, τοῦ ἐπωνύμου ἀρχοντος, χερηγοῦ τοῦ δρά-
ματος. Περιβεβλημένη πέπλον χρώματος ἀμεθύ-
στου ἡ κόρη καὶ καθεζομένη εἰς τὴν ἐγγυτέραν
τῷ προσκενίῳ κερκίδα, διετέλει τὸ ἀντικείμενον
τοῦ θεαματουμοῦ ἐνίων καὶ τῆς ζηλοτυπίας ἐτέρων.
Πλιερόρει ὅμως ἡ νεάνις πρὸς τὴν περιέργειαν τοῦ
δήμου καὶ τὸ βεβὴν βλέμμα τῶν μεγάλων καστα-
νοχρών ὁρθολιμῶν της, τῶν δίκην φθινοπωρινῆς
αὔγεας θιλιερῶν καὶ ἡδυτάτων, περιεφέρετο ἐπὶ
τῶν κυμάτων καὶ τὸν ὄρβοντα περιεργάζετο
ώσεις. Φέμενε νὰ ἀγκδύσῃ ἀτ' αὐτῶν ἡρώς, οὐδὲ
τοῦ Ποσειδῶνος ἡ νέας τις Αἴας ἀγνοθεὶς διὰ
τὸν παθημάτων καὶ οἰονεὶς ἀποθεωθεὶς.

Καὶ ἡτο ἡρως ἀληθῶς ἔκεινος, τὸν ὄτοιον ἐνκ-
γωνίως ἀνέμενεν ἡ νεαρὴ Ἀναξιμένη, ἡ διὰ τὸν
πλούτον τῷ βοστρύχῳ της Καλλίκομος ἐπικλη-
θεῖσα, ἡρως ὑπέρτερος καὶ τοῦ Αἴαντος κατά τὴν
γνώμην της. Ἡτο ὁ Δινακλῆς, ὁ μνηστήρος αὐτῆς
καὶ οὐδὲ τοῦ Καλούργου, φίλοι τοῦ Κίμωνος καὶ
ώς τοιοῦτος ὑποπτος τῷ Περικλετι. 'Ο γε νύζος καὶ
ἀριμάνειος Δινακλῆς τὰς πρώτας ἡρωϊκὰς μάχας
ἐν Κύπρῳ μπό τὸν Κίμωνα μαχεσάμενος εἶχεν
ἀπέλθει πρὸ δέκα ἡδη μηνῶν εἰς Σάμον υπὸ τὴν
στρατηγίαν τοῦ Σοφοκλέους ἀλλ' ἐνῷ πάντες οἱ
συστρατιώται του ἐπανεῖδον τὰς ἐστίας των πρό-

τινων ἡδη ἐθδομάδων, οὗτος ἔλαβε τὴν διατα-
γὴν νὰ παρκμένη ἐπὶ τινα εἰσέτη χρόνον ἐν τῇ
νήσῳ πρὸς ἀποκτάστασιν τῆς τάξεως καὶ πα-
γίωσιν ἐν αὐτῇ τῆς Ἀθηναϊκῆς ἀρχῆς. Ἐξ αὐθε-
ντικῆς πηγῆς προέρχεται ἡ διάθεσίων ὅτι ἡ
λεπτὴ καὶ ἐξεζητημένη αὐτη ἀποστολὴ εἰχεν
ἐπιβληθῆ αὐτῇ τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Περικλέους
τοῦ μὴ διστάζοντος πρὸ οὐδενὸς μέσου, ἵνα ἐκθί-
ση εἰς κενδυνον τὴν οἰκογένειαν τοῦ Καλούργου,
ἥς δὲν ἤγνει τὴν μεγάλην ἐπιδρασιν περὶ τῇ
ἀριστοκρατικῇ μερίδι.

'Ἐρ' ὅτον αἱ ἡμέραι διιδέχοντο ἀλλήλας, ἡ
ἀνύπομονη τῆς Ἀναξιμένης προσελάμβανεν
ἰδιάζουσάν τινα ἀγωνίαν καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς
παραπτάσεως τοῦ μνηστήρου δράματος θιλιερὸν
μειδιώματις ἐπλανάτο ἐπὶ τῶν ροδίνων χειλέων της,
πῦρ ζέον μυχίας ταραχῆς ἐφίνεται τὰς παρειάς
καὶ ἐντὸς τῶν μάγιων ὁρθολιμῶν τῆς ρεμβαζού-
της κόρης ἐμμέριμνον διεφείνετο βλέμμα, προάγ-
γελος δακρύων πικρῶν.

Μετὰ τὴν παρέλευσιν ἐνὸς ἡτελευτήτου μηνὸς ἀπὸ
τῆς ἑστῆτης τῶν Μεγάλων Διονυσίων ἐγκώσθη ὅτι
ὁ Δινακλῆς ἐπρόκειτο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ἀθήνας.
Τὴν γαροποιὲν ταύτην εἰδῆσιν ἐκδηλώματα καὶ ἀγαλ-
λομένη τῇ κερδίᾳ εὐηγγελεῖθη ἡ Ἀναξιμένη,
πλὴν ἡ ἐκ τεύτης ἀπορρέουσας ἀγνή χαρὰ ἀπο-
δεικνύεται ἐφίμερος καὶ ἐν μιᾷ μόνῃ ἡμέρᾳ ἐξα-
τμίζεται. Καθότι τὴν ἐπιούσαν τῆς εἰς τὸ ὡρίων
ἄπτυ του ἀφίξεως του ὁ Δινακλῆς καταγγέλλεται
ἐπὶ λερούδια καὶ καταχρήστει τῆς ἐμπεπιστεμέ-
νης αὐτῷ ἐξουσίας υπὸ τινος Κρατίνου, γνωστοῦ
τοῖς πολλοῖς υπὸ τὰ κορυκηιά: χρεωκόπος καὶ
συκοφάντης δεινός, ὅστις ἔμεινε ἡτο δργανον τοῦ
Περικλέους εἰς τὰ πλιτικά του σχέδια. Πρεδρός
τῶν διαστῶν, ἐνώπιον τῶν όποιων ἐπρόκειτο νὰ
ἀπολογηθῇ ὁ Δινακλῆς, ἡτο ὁ Σοφοκλῆς, Ὅστις
ωρείλεν ὡς στρατηγός νὰ γνωρίζῃ ἐν πάτη λε-
πτομερείᾳ τὰς κατὰ τῶν τοπτρχῶν του γιγνομέ-
νας δικθολάζις. Ο Σοφοκλῆς προσωπικῆς ἡγάπα
τὸν Δινακλῆ, οὗτινος ἡτο εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ
δεόντως τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν σύνεσιν. 'Ο λαός
αὐτὸς ἡγάπα καὶ ἐσέβετο τὸν Καλούργον καὶ
τὴν οἰκογένειάν του, ἀναμμινητοχόμενος ὅτι οὗτος
εἶχε σώτη ἐν Μαρχθῶν τὴν ζωὴν τοῦ Μιλτιάδου
καὶ ὅτι μετὰ τὴν Σχλαινίου ναυμαχίαν στέφα-

